

Sümeýra Çelikođlu

GÜNLERİMİZİN ÜVEY ÇOCUĞU

Ütü buhariyla harmanlanmış deterjan kokusunun tüm eve egemen olduğu, kulaklardan gitmeyen çamaşır makinesi gürültüsünün iç kararttığı ve çocukların âdeta ulusal banyo yapma günü olarak ilan edilen o malum gün: Pazar. Çevremi algılamaya başladığım ilk anlardan itibaren bu gün benim korkulu rüyam oldu diyebilirim. İnsanların “Pazartesi Sendromu” olarak efsaneleştirdikleri bu vukuat bende pazar günleri gerçekleşiyor. Görünüşte hafta sonu tatiline dâhil gibi görünse de benim için hafta içi, üstelik diğer günlerden çok daha yorucu ve kasvetli.

Bendeki bu olumsuz pazar günü algısının başlangıcı ilkokul yıllarıma kadar uzanıyor. Pazartesiye uykusuz ve bıkmış bir şekilde başlar, günler ilerledikçe de bu kasvetten yavaş yavaş kurtulurdum ya da kendi çapımda kurtulmaya çalışırdım. Zaman geçip diğer günlere ilerledikçe içimdeki huzur artardı. Özellikle cuma akşamları haftanın en sevdiğim saatleriydi. Haftanın o tatlı yorgunluğu ve gelecek olan iki günün tatil olduğunun bilinci beni tatlı bir uykuya sürekler, ben de hayalimde uykuyla konuştuğumu düşlerdim. İki günümün tatil olduğunu, annemlerin sadece cuma akşamları geç saatlerde uyumama izin verdiklerini söyler ve beni bir süre rahat bırakmasını isterdim. O ise beni elma şekerleri, oyuncaklar ve de tatlı yiyeceklerle kendine çekmeye devam ederdi ve ben bu savaşta mağlup olurdu. Cumartesinin nasıl geçtiğini anlamadan gün bitmiş olurdu. Eve gelen aile dostlarını uğurlar, akabinde bilgisayar oyunları saatlerce oynardım.

Gelelim o malum güne... Sabah burnuma gelen o ünlü “Pazar Kahvaltısı” kokusuyla uyanırdım. Evde börekler yapılmış, çay demlenmiş ve adını telaffuz bile edemediğim reçellerle donatılmış bir sofraya olurdu. Tam kendimi biraz daha uyumaya ikna etmeye çalışırken babamın her pazar dinlediği radyodaki haber spikerinin sesi beni âdeta yataktan kazımaya çalışırdı. Babam, bizler de gündemden uzak kalmayalım diye düşünüyor olacak ki açabildiği en yüksek seste haberleri dinlemeye devam ederdi. O zamanlar aklım ülke gündemine ermediği için içimi bunaltan ilk şey aklıma gelen ödevlerimdi. Tüm sorumluluklarımla yüzleşmem gereken günün yine kapımı çaldığını daha yataktan kalkmadan anlardım.

Geçenlerde pazar günü kasvetinin sadece bende vuku bulmadığını anladım okuduğum bir kitapta. Barış Bıçakçı da benim gibi pazar günlerini pek sevmeyen bir insan. "Bu ülkede pazar akşamlarının bir araya gelip, bırakın yetişkin bir insanı, herhangi bir şey meydana getirebileceğine inanıyor musunuz? Getirse getirirse bir yenilgi meydana getirir, bir yıkıntı meydana getirir." (32) diyerek anlatıyor bizlere pazar günü kasvetini *Seyrek Yağmur* adlı kitabında. Mesela bir lise son sınıf öğrencisine sorsanız pazar gününü, büyük ihtimale aklına gelen ilk şey bir pazar günü gerçekleşecek olan üniversite sınavı olur, diğer tüm önemli sınavlar gibi bu sınav da pazar sabahları gerçekleşir. Diyelim ki bir fabrika işçisine sorduk onun pazar günüyle ilgili düşüncelerini, haftanın tek tatil günü olduğundan ve buna rağmen tüm günü dinlenmekle geçirmeye fırsat bile bulamadan kendini ailesinin işleriyle meşgul ettiğinden bahseder bizlere. Peki ya ev hanımları? Onlar için bu gün şüphesiz temizlik ve çocukları okula hazırlama günü.

Bazı zamanlarda da yatakta bir o tarafa bir bu tarafa dönerek geçiririm bu günü. Bir uyku sersemliği vardır üzerimde ve sanki sadece pazar günü uyuyormuşum gibi geri çeviririm arkadaşlarımdan gelen tüm davetleri. Bu pazar günlerinde hava çabuk kararır ve akşam olur ama nedense tüm gün zamanın geçmediğinden yakınmışımdır. Depresyon için ise biçilmiş kaftandır âdeta. Gelecek olan haftanın tüm stresini omuzlarıma yükler ve kendi kendimi derin düşüncelere mahkûm ederim. *Seyrek Yağmur* adlı kitapta da karakterin kötü düşüncelere daldığı günleri özellikle pazar günleri olarak belirlemiş yazar. Bunun kaynağı okuyuculara bu depresif hisleri en kolay bu şekilde verecek olması zannımca. Zira toplum olarak çok korkuyoruz bu pazar günlerinden. Kitapta bu toplum için “darağacı suratlı” sıfatını kullanmış yazar. İstemedenden de olsa içim buruk bir şekilde hak verdim bu tanıma. Özellikle pazar günleri bulunduğum kalabalık yerlerde tanık oluyorum bu duruma. Herkesin bir acelesi var ve kimsenin oturup güzel şeyler düşünmeye zamanı yok, ki olsa da kimsenin pazar gününü böyle bir şey için kullanacağını düşünmüyorum ne yazık ki.

Yıllardır böyle miydik pazar günlerine karşı bilmiyorum ama gelecek nesillere bu korkuyu aktardığımız aşikâr. Aynı benim hayatım gibi, küçük yaşlarda başlıyoruz çocuklarımıza pazar günlerinin olumsuz yönlerini göstermeye. Daha onlar küçücükken aşıyoruz tüm o sorumlulukları. Onlar daha yaşamaya başlamadan, onlara hayattan nasıl korkulacağını gösteriyoruz. Pazarları sevmemek bunun sadece ufak bir yansıması. Dilerim hepimizin üvey çocuğu pazar da bir gün diğer günler gibi sıradanlaşır ve hayatımızdaki yerini tüm iyi yönleriyle alır.

KAYNAKÇA

Bıçakçı, Barış. *Seyrek Yağmur*. İletişim Yayınları, 2016.

